

KAPITEL 1

Helena

Der hænger et lyserødt kondom på opslagstavlen. En tegnestift er boret igennem pakken, lige i midten, som havde nogen skudt til måls efter det. Det hænger i fællesrummet over glemmekassen, som jeg var på vej hen til for at se efter mit halstørklæde. Nu glør jeg bare på det. Hvem fanden glemmer et kondom? Og hvem hænger det op?

”Det bliver spændende at se, hvem der henter det ...”

Raul kommer hen til mig og stiller sig ved min side.

”Forhåbentlig ikke nogen,” siger jeg. ”For hvis man bruger dét der, så får man da en baby med hjem. Eller en kønssygdom.”

”Eller en billet hjem på en tænker,” griner Raul bare. Det er det, de kalder det her på efterskolen, hvis man bryder reglerne og bliver sendt hjem. Det er en advarsel. Og får man for mange af dem, bliver man smidt ud.

Efterskolens regler siger, at sex ikke er tilladt. Ligesom alkohol og rygning heller ikke er det.

Du vil opdage, at efterskolen har mange flere regler end jeg, havde mor bedrevidende sagt, dengang jeg sagde, jeg gerne ville på efterskole for at komme væk fra hende.

Hun fik ret. Og jeg kan huske, hvordan hun nærmest inhalerede øjeblikket i ren nydelse, da de udleverede regelbogen til mig. Hun smilede orgasmisk på en *hvad sagde jeg*-agtig måde.

Men hvad fanden, her gælder reglerne i det mindste for alle. Og af en eller anden grund er det lettere, fordi det ikke er hendes. For efter hvad hun gjorde mod far, har hun mistet al ret til at bestemme over mig. Eller sådan burde det være, hvis karma herskede, og ikke en ånds-svag lovgivning om, at man først er myndig som 18-årig.

”Men hvad skulle den skønne Helena ellers herovre?” Raul smiler til mig.

”Lad være med at kalde mig det,” siger jeg. ”Den joke er lige så gammel som Troja.”

Han smiler.

”Og her troede jeg, at jeg var original,” siger han.

”Jeg skulle egentlig bare se, om mit tørklæde var her,” siger jeg for at svare på hans egentlige spørgsmål. Jeg

bøjer mig ned over glemmekassen, og mens jeg graver mig igennem sweatshirts og huer, bliver Raul stående ved min side.

Han er en flot fyr. Høj, muskuløs og med store brune øjne og sorte krøller. Og han var en af de fyre, som jeg allerede første aften tænkte, at der nok ville blive kamp om her på skolen. Og så har han et sødt smil, tilføjer mine tanker. Men jeg pauser dem. Jeg er ikke taget på efterskole for at forelske mig hovedkulds for så at få revet mit hjerte itu til sommer, når vi alle skal vende tilbage til virkeligheden igen.

”Vi skal jo begynde på medieprojektet i denne uge. Kunne du tænke dig at være i gruppe sammen?” Han smiler til mig. Han kunne lige så godt have spurgt, om jeg vil med på en date. For det er vores første store opgave, og ingen kender hinandens styrker eller svagheder endnu, så når han vil i gruppe med mig, er det ikke, fordi han jagter en god karakter.

”Det ved jeg ikke,” siger jeg og kigger på ham. Jeg ville helst have arbejdet alene, men vores lærer Uffe sagde, at det skulle laves som en gruppeopgave. ”Hvad er dit ambitionsniveau? Jeg går efter 12.”

”Du lægger hårdt ud,” siger han.

"Alt andet er spild af tid," smiler jeg.

Vores blikke låser sig fast.

"Okay, 12-talspige," siger han. "Vi går efter 12, og jeg har det perfekte emne."

"Du skal heller ikke kalde mig 12-talspige," siger jeg.

"Bevares." Han slår undskyldende ud med armene. Og jeg får lidt dårlig samvittighed.

"Lad mig høre," siger jeg så. "Hvad er det perfekte emne?"

"Temaet er jo medier og manipulation. Så jeg tænker: konspirationsteorier," siger han.

"Du vil skrive om sølvpapirshatte?" Jeg sukker.

"Der er så meget mere i det," siger han. "Jeg vil undersøge, hvorfor folk falder for dem. Hvorfor der er flere og flere, der tror på dem. Især i disse fake news-tider."

Jeg bider mig i læben.

"Okay, det er måske meget interessant," siger jeg. "Men jeg kender ikke så mange konspirationsteorier."

"Der er den falske månelanding, snyd ved det amerikanske valg, øglefolk ..." remser Raul op.

"Øglefolk?" Jeg kan ikke lade være med at grine.

"Ja, at verdens regeringer og de kongelige nedstammer fra en alien-øglrace."

”Det er for weird, hvad folk tror på,” siger jeg. ”Men det fik mig til at tænke på en teori, jeg faktisk har hørt om. Den hedder ’Birds aren’t real’. Det er en falsk teori, hvor ham, der stod bag, skabte den for at vise, hvor lette folk var at manipulere.”

”Okay,” mumler Raul. Han kender den vist ikke, så jeg forklarer yderligere.

”Ja, altså han lavede den her teori om, at fugle ikke findes længere, men er blevet erstattet af droner, fordi regeringen bruger dem til at overvåge folk. Han troede ikke selv på det, han ville bare vise, hvor let folk hopper på ting. Men er det ikke den vej, vi skal gå? Prøve at lave en falsk teori og se, om vi kan få folk til at tro på den. Det er jo i sandhed manipulation.”

”God ide,” siger han. ”Det er det, der bliver projektet. Vi laver en hjemmeside med interviews, fake forskningsresultater – ja, hele molevitten. Alt det, der skal til for at få folk til at tro på vores teori.”

Jeg nikker. ”Cool, men hvad skal vores teori så gå ud på?”

Han bliver stille. Så havde han alligevel ikke alle svarene.

”Det skal være et emne, mange går op i,” siger jeg.

”Noget med sex?” siger han. ”Sex sælger.”

Jeg himler med øjnene. Typisk fyre at hoppe til sex med det samme.

”Måske, men konspirationsteorier handler ofte om frygt og bedrag,” siger jeg. Mit blik bliver fanget af kondomet på tavlen. Hvad kunne virkelig få folks pis i kog?

”Forgiftede kondomer,” siger jeg.

Han ser lidt skeptisk på mig.

”Ingen gider da høre om kondomer. Folk gider knap nok bruge dem.”

”Nu er vi jo nogle, der går op i at beskytte os selv mod kønssygdomme.”

”I know,” siger han. ”Jeg gentager bare, hvad folk siger, men du har jo ret. De fleste bruger jo nok kondomer nogle gange.”

”Præcis. Så tænk på, hvilken skandale det ville blive, hvis de var forgiftede.”

”Så man myrder folk med kondomer?” Han lyder ligeledes skræmt og fascineret.

”Nej, måske ikke myrde,” siger jeg. ”Måske kondomerne bare ... ødelægger sædkvaliteten, og så er det derfor, så mange kæmper med barnløshed.”

”Ikke dårligt,” siger han.

”Nej,” siger jeg. ”Der er en grund til, at jeg plejer at få 12.”

”Touché,” siger han og griner.

Jeg kan ikke lade være med at grine med. Suk. Efterskole-forbandelsen prøver at få fat i mig. Aura sagde det godt. Det er umuligt at gennemføre en efterskole uden mindst ét *crush* undervejs.

”Vi har også et andet problem,” siger jeg for at fokusere på emnet. ”Er du så god, at du kan lave en hjemmeside, der ser prof nok ud til, at det her kan fungere?”

”Nej,” indrømmer han. ”Men jeg kender måske en, der kan.”

Jeg skal til at spørge hvem, men klokken ringer og afbryder vores snak. Det er tid til idræt.